

Kedves Gyerekek!

Előző alkalommal ott hagytuk abba, hogy az igaz Jób egy napon Isten megengedő akaratából, elvesztette szinte minden vagyonát és gyermekeit is. Láttuk, hogy a sátán terve nem vált be, Jób nem átkozta meg Istent, elfogadta a tragédiát az Ő kezéből, sőt még áldotta is Őt. Ehhez kapcsolódóan szeretném még elmondani, hogy anyai ági nagypám is egy napon temette el első feleségét és egy gyermekét, majd később második fiát is. De nem keseredett el, újra megnősült és így árván maradt fia után született még 11 gyermekük.

A 2. részben a következő jelenet játszódott le a mennyben.” **Történt pedig egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az Úr előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is, és megállt az Úr előtt. Az Úr megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. Erre ezt mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön. Feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent és kerüli a rosszat. Még most is kitartóan feddhetetlen, bár felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkretegyem. A Sátán azonban így válaszolt az Úrnak: Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad! Nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá csontjaira meg a húsára, majd káromol még téged! Az Úr ezt felelte a Sátánnak: A kezedbe adom, csak az életét kíméld meg! A Sátán eltávozott az Úr színe elől és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyvel tetőtől talpig. Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát és hamuba ült. A felesége ezt mondta neki: Még most is ragaszkodsz ahhoz, hogy feddhetetlen maradj? Átkozd meg Istent és halj meg! De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, mint a bolondok szoktak beszélni. Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem mondott Jób olyat, amivel vétkezett volna.”**

A folytatásban ismét betekintést enged nekünk Isten az események mögé. Újra elé kerül a Sátán és az Úr most is felhívta figyelmét, a még mindig engedelmes, megelégedett gyermekére. Érdekes, Isten azt mondta: **felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkretegyem.** Hát nem a Sátán tette Jóbbal azt a sok rosszat? De igen, viszont Isten ezzel rámutat arra, hogy végső soron Ő uralkodik, és az történhet, amit Ő megenged neki. Isten szemében Jób változatlanul feddhetetlen és úgy érezkelhetjük, mintha dicsekedne is vele a Sátánnak. Mennyire nagyra értékeli az Atya az engedelmes gyermekeit! Úgy gondolom Isten ma is hasonló módon áll gyermekeihez, akik Krisztus vérében megfürödve tökéletesek. Látványossága lettünk nemcsak a látható, de az angyalvilágnak is. Nem értik, hogy miként lesz egy bűnös romlott emberből egy teljesen más krisztusi személy. De mi szülők, nem vagyunk-e szintén büszkék gyermekeinkre, ha engedelmesek, jól tanulnak stb. De dicsekedhetünk velük? Nem gondolom, mert minden Isten érdeme, tőle ered minden, Őt illeti a dicséret. Azt mondja az ige, hogy aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. A Sátán arra hivatkozik, hogy Jób amiatt nem átkozta még meg Istent, mert egészséges. Az életéért mindent odaad az ember azt mondta. Igaz ez az állítás? Az biztos, hogy nagyon sokan mindent elkövetnek a gyógyulásukért. Az Úr Jézus is meggyógyított egy asszonyt, aki vérfolyásos volt és minden vagyonát orvosokra költötte, de csak még rosszabbul lett. A hitetlenek biztos, hogy mindent elkövetnek a gyógyulásért. Középről ismertem egy nagyon gazdag embert, akinél egyszer agydaganatot állapítottak meg, megműtötték, rengeteget költöttek a gyógyulására, Amerikába készültek a következő műtetre, mert kiújult, de erre sajnos már nem került sor. Mindent odaadtak volna a gyógyulásért, de hiába, mert Isten kezében van az ember élete.

És mi hogyan kell, hogy viszonyuljunk a betegségekhez? Az életünkért mindent odaadunk? Pál azt mondja, hogy **még az én életem sem drága...** Aki az Úr gyermeke lett annak erről a földről való eltávozás öröm, hiszen tudja, hogy vár rá egy örökkévaló boldog élet az Úr Jézus Krisztussal. Az nem fél a betegségtől sem, mert tudja, hogy ezáltal is Isten szeretete vonzza őt, formálni akarja Fia képére. **Aki testileg szenved, megszűnik a bűntől** azt mondja Péter apostol. Ti is biztosan tapasztaltátok, amikor nagy betegségben vagytok mennyivel könnyebb ellenállni a bűnnek. Még az Úr Jézusnak is szüksége volt a szenvedésre, mennyivel inkább nekünk, akik bűnben születünk. Engem is többször megkeresett az Úr ilyen jellegű fenytékkal, érte már kisebb csonkolásos baleset az ujjaimat, estem le magasról, autóbalesetem is volt, de mindez a javamat szolgálta. Jóbot fekélyekkel verte meg a Sátán és egy cserépdarabbal vakarta a kízó viszkető sebeket. Olyan szörnyű volt a látvány, hogy barátai nem tudtak napokig szóhoz jutni. Édesapám is került hasonló helyzetbe, mielőtt kiderült nála egy ételérzékenység. Kízó viszketéssel járó kiütések gyötörték sok hónapon keresztül, rengeteg gyógyszert kipróbáltak rajta, mire kiderült a kiváltó ok.

Jób kínjaiban sajnos a felesége nem érzett igazi részvétet iránta, sőt a Sátán szócsove lett belőle, mert Isten átkozására bízta. De mit változtatott volna helyzetén, ha szidja Istent? Meggyógyulni biztosan nem tudott volna tőle. Az emberek mai is sokan Őt szidják, ha baj, betegség éri őket. Természetesen mikor jól megy dolguk, azt maguknak tulajdonítják. Isten óvjon bennünket az ilyen gondolkodástól.

Összefoglalva, elmondhatjuk, hogy amikor betegség, szenvedés ér bennünket az is a mi szerető Mennyei

Atyánk tudtával történik a mi javunkra. Adja az Úr, hogy tudjunk ebben megnyugodni, amikor ilyen helyzetben vagyunk.

Ámen